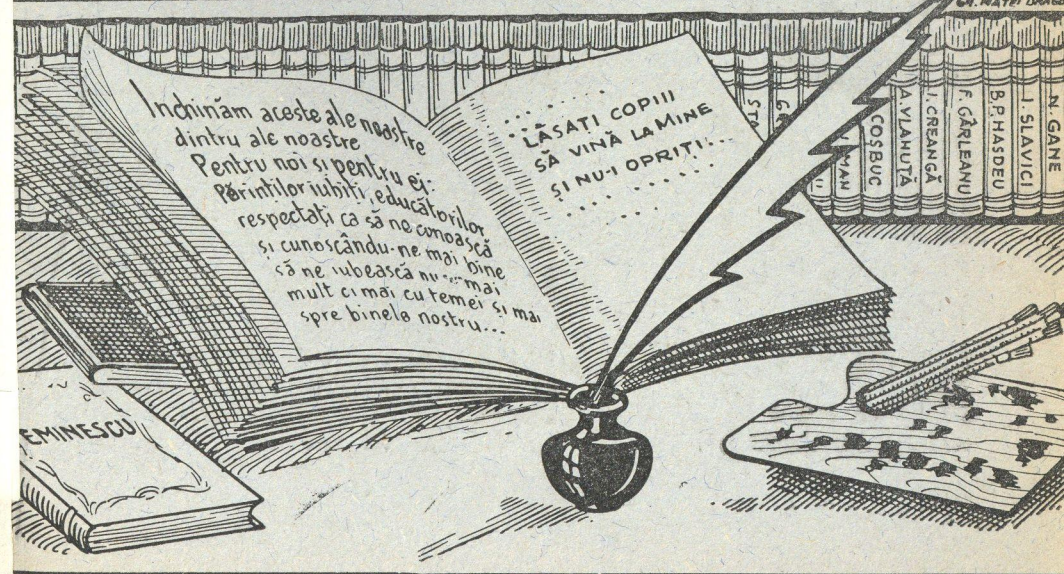
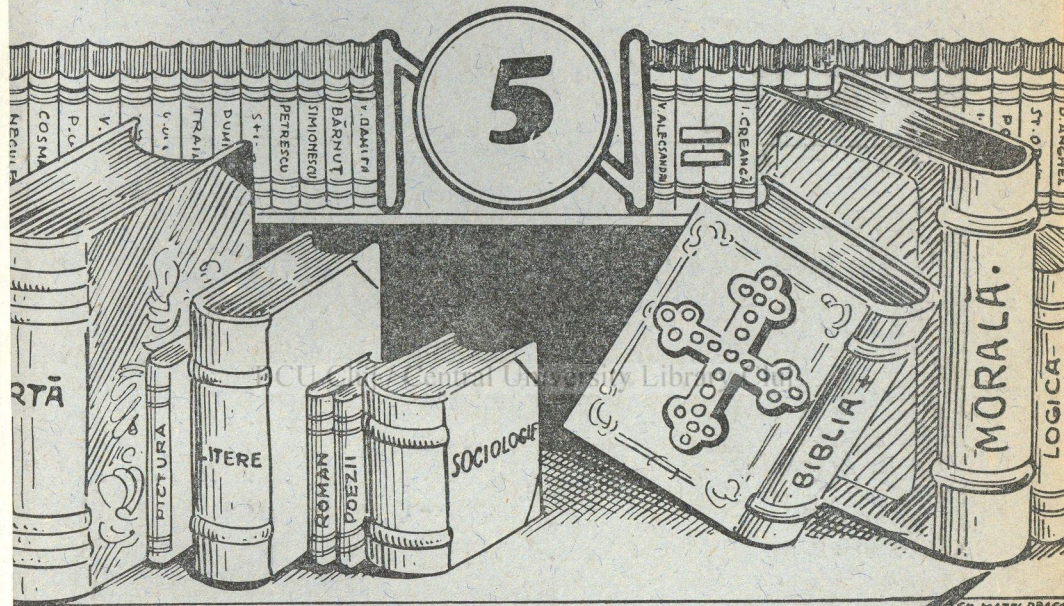


TARA

VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMISOARA



... ..
 Cu vesele glasuri de tinere firi
 Cuprinși de-amintirea străbunei măririi
 Spre soare ni-e gândul și mergem
 spre el
 Lumina ni-e ținta și binele țel
 Trăiască-ne țara și neamul.
 „Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
 Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
 spus :
 Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
 iubim
 Și altarul de jert'al națiunii să fim
 Și sufletul neamului nostru.

... ..
 GHEORGHE COSBUC

CUPRINSUL :

A. C.	Țara visurilor noastre	1
Paul Bejenaru	Epigramă	4
Traian Birăescu	Pentru neam și țară	5
Viorica Oțelia	Voiu veni din nou	7
Valentin Dunăreanu	Acorduri risipite	7
Gheorghe Cosma	A. Chircev : „Din lumea tine- rească“	8
Nana	Toamnă... ..	11
Aurel Ioanovici	Imprumutul reîntregirii	12
N. I. Brebenel	La noi	13
Nunu	Pentru tine	14
Ioniță Buttea	Regele munților	15
Nicolae Călin	Predoslovie	15
Teofil Barbura	Gânditoarea	16
Mircea Bena	Recunoștința	17
Aurel Ghender	Despărțire	19
Luță Brădășteanu	Furtună de vară	20
Viorel	Toamna... ..	21
Viorica	Toamna... ..	21
Cioroianu-Pai	Ruga bătrânului... ..	22
Ovidiu Roman	Scrisoare	22
Sandu Balmoșan	Despărțire	23
„ „	Seară	23
I. D. P.	Trec anii	24
Crișanitu	Baronesei „Amurgului“	24
Isein Igor	Pribeagul	25
Andrei Pop	Visurile... ..	26
Ioniță Bultea	Sonet	27
Paul Bejenaru	Revenire	27
Dorin Fulea	Răvaș pentru tine	28
N. Călinescu	Pentru tine cânt	28
Nana	Murmur de ape	29
Luci Lucian	Când se scutur	30
Paul Bejenaru	Lui Nunu	30
Paul Bejenaru	Epigrame	31
Elevii cl. IV. a	Domnule Redactor	31
Răspunsul Redacției	32

Tara Visurilor Noastre

Anul V.

Octomvrie 1941

No. 5

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, afară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

„Țara Visurilor Noastre“

Țara visurilor noastre — „vis neîmplinit... copil al suferinții de dragul cui ne-au repausat și moșii și părinții!“

Țara visurilor noastre, — țara noastră de mâine ; plămădită în aluatul nădejdilor noastre de azi.

„Țara Visurilor Noastre“ refugiată dela Oradea de eri, — primită și îmbărbătată de dragostea Timișorii, re-apare, cu 1 Septemvrie 1941, tot aici în inima Bănătului, pentru a învedera și pentru cei ce ar putea să nu înțeleagă — rostul cuvântului :

„Tot Bănatu-i fruncea“. Tinerimea Banatului ține, știe să dovedească a fi „fruncea“ : a menține și desăvârși împreună cu tinerimea ardeleană fruntea revistelor pentru copii și tineret : cea mai bună revistă din țară de acest gen.

„Țara Visurilor Noastre“ ; e închinată, după cum scrie pe coperta revistei : „Părinților iubiți, educatorilor respectați ca să ne cunoască și cunoscându-ne mai bine, să ne iubească nu mai mult, ci mai cu temei și mai spre binele nostru“.

„Țara Visurilor Noastre“ s'a născut să fie o rază de dragoste proiectată asupra sufletelor celor a căror îndrumare ne constituie singurul nostru rost, unica noastră chemare ; dragostea menită a face — ca și florile de căldura soarelui — să-și deschidă sufletele la căldura dragostei conștiente consecvente și neobosite cu care sunt priviți, luminați și încălziți.

„Țara Visurilor Noastre“ e menită a creea, nutri și a desăvârși adevărata înțelegere între generațiile ce prin

munca lor împreună făcută și reciproc respectată, duc greul țării și al neamului spre luminișul vremurilor ce va să o vădească mare — și neamul tare printre neamurile pământului.

„Țara Visurilor Noastre“ nu este, nici n'a pornit a fi o simplă revistă școlară : „Țara Visurilor Noastre“ a pornit, este și rămâne o problemă de educație absolut necesară și dovedită, în cei cinci ani de bogată apariție : atât de salutară pentru îmbogățirea și îndrumarea spre desăvârșire a celor concrezuți grijii și formării noastre : spre binele lor, al nostru și al țării, ca se înțeleagă copiii ceea ce trebuie să înțelegem noi, că sunt și rămân ai noștri rodul dragostei noastre fiind și rămânând : educarea lor fiind singura noastră îndeletnicire ce ne poate cinsti, singură noastră datorință dela care a abdica e a le face posibilă prăbușirea lor și a noastră în prăpastia pierzării comune.

„Țara Visurilor Noastre“, este și va rămâne o revistă, de educare creștinească și românească a copiilor noștrii și ai neamului. A crește creștinește pe copii este a merge la izvorul binelui, a smulge răul din rădăcini și a pregăti generații mai bune : căci dintr'un singur copil crescut bine, va ieși un neam întreg de drepti și buni.

Interesul neamului este ca copiii să fie bine educați : acesta e singurul lucru ce trebuie : căci a mântui neamul este a mântui puțința lui de dăinuire mântuitoare, prin cei ce-i fac posibilă propetuarea lui peste veacuri : copiii. O bună educație a celor de azi — e sămânță, izvor de lumină pentru luminarea atâtor suflete ce vor veni.

Copiii toți vor să fie „mari“ : e și natural și bine ; dar să-i facem să înțeagă că vor și fi numai : contribuind înșiși cu toată bunăvoința și neîncetata lor străduință la continua lor formare și desăvârșire.

„Țara Visurilor Noastre“ îi asociază pe ei, pe copii la propria lor educare și la educarea fraților lor de aceeași tendință și neputință.

„Țara Visurilor Noastre“ devenit un curent literar, ale cărui proporții se întrevăd doar cuprinde scrisul apreciabil și apreciat al celor ce cred în scrisul lor și vor trebui să fie desăvârșiți a rămânea să scrie crezând și să creadă scriind : pentru a se mântui pe sine și a mântui pe

cei ce ar putea simți desnădejdea de-a nu putea crede în nimic.

Sufletele tinere ce se manifestă în cadrele revistei — tot atâtea talente reale, oricât de „mici“ ar apărea — sunt cei cari pentru sensibilitatea lor neapreciată, fiind de atâtea ori neînțeleasă, putând fi sortiți să se piardă — trebuie în primul rând mântuiți — loruși, neamului și țării: ca ei „întorcându-se“ spre partea frumoasă distrânșii, „să mântue pe frații lor“, pe cari prin cuvântul lor atât de așteptat și gustat de toți și de aceeași etate și condiții sufletești: să-i facă să se cunoască pe sine înșiși: că nu sunt ceea ce se cred, dar că trebuie și pot să devină ceaceși închipue că sunt: cu împreuna-ne struniță truda a tuturor. Să-și înțeleagă și urmeze rostul de-a și cunoaște frumusețea sufletului lor capabil de înălțări continue spre Frumosul și Binele, pentru cunoașterea și biruirii Căruia sunt creați.

Copii!

„Țara Visurilor Noastre“ este revista voastră, faceți-o trăiască! e datoria, e mândria voastră.

Părinți, Profesori și Educatori, „Țara Visurilor Noastre“ este tendința voastră — nu o lăsați să moară, ca nu veți putea da seama nici unii, nici alții în fața conștiinței voastre și a neamului!

„Țara Visurilor Noastre“ trebuie și trăiască și va trăi — cuprinzind sub aripile-i ocrotitoare — tot mai multe suflete — până va putea, căci va trebui să aibă onoarea a îndruma toate sufletele neamului de mâine spre lumina ce va să le constituie aureola mântuirii tuturor din bezna ce ne-ar putea întuneca.

„Țara Visurilor Noastre“ a creat, va menține și va desăvârși în sufletele celor „mari“ și celor „mici“ sentimentul aceleiași unice realități a neamului, ai cărui părți întregitoare sunt și cei mari și cei mici. Cei mari pentru cei mici „mistuindu-se luminând“ după vorba Inaintemergătorului: „Acela trebuie să crească, eu să scad“, neexistând pentru noi o creștere mai onorantă și onorabilă, decât scăderea noastră prin dragostea jertfelnică. Ca să crească ei din jertfa dragostei noastre. Cei mici — din cei mari din văpaia vieții lor dobândind viața și la propriu și la

figurat — continuatorii în bine și desăvârșitorii aceleași vieți fiind și simțindu-se pentru a deplini binele început de înaintași și a înfăptui și pe cel ce nu l-au putut ei înfăptui: ei fiind florile menite a aduce rodul din aceeași rădăcină și tulpină a aceluiași neam unul și a același înnesfârșitul vremilor peste cari a biruit și ve dăinui pe plaiurile lui și ieri și azi și mâine.

„Țara Visurilor Noastre“ va să rămână, va să trăiască, va să crească — să se desăvârșească — din dragostea voastră a tuturor.

Copii, — din viața vieții voastre — dați-i viață.

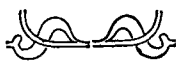
Părinți, ecordați-i încrederea, sprijinul marinimozitatea voastră, pentru a putea da în mâna copiilor, dornici a ști, cartea vârstei lui, cartea ce-i face posibil să crească, să înflorească și să-și desăvârșească fireasca-i tendința spre bine și frumos.

Copii! Părinți!

Prin înțelegerea, jertfa, dragostea voastră, faceți posibil a menține treaz în sufletele dorul înfăptuirii.

Faceți ca curăți și curățiți, conștiinți de împreună-ne muncă, trudă și jertfă și a celor mici și a celor mari, să putem înfăptui, cu un ceas mai de vreme

„ȚARA VISURILOR NOASTRE“ (a. c.)



Epigrame

Lui Gh. B.
la un articol publicat în
numărul precedent.

„Culmi și abise“ e un titlu
Destul de elocuent, mi-am zis;
Nu-i tipărirea lor o culme
Când scrisul tău e un abis?

Pentru neam și țară

Prin recucerirea Basarabiei și Bucovinei provincii devastate cu desăvârșire de Bolșevici, Statul român s'a găsit pus în fața unor noi probleme de o capitală importanță, cărora a trebuit să le facă față.

Printre aceste probleme, una de primul rang e cea financiară. Cheltuelile statului în timp de războiu sunt excesiv de mari. Prin organizarea unor provincii, cari anul acesta, recolta fiind în parte distrusă, comerțul și industria moarte nu pot da mult ci mai mult numai cere, statul s'a găsit în pericolul de a se vedea pus în neputința de a-și acoperi cheltuelile. Pentru evitare a acestui lucru s'a recurs la împrumut.

a) Pentru a evita o inflație.

b) Pentru a da fiecărui Român sentimentul că agoni, seala lui e sigură, statul priveghindu-i interesele cu aceeași grijă.

c) Pentru a înzestra oștirea pusă astăzi — cumva fi și mâine — în slujba marilor interese naționale.

Propaganda ce s'a făcut prin toate mijloacele ziare, afișe, radio, cinema, discursuri, etc. etc. a urmărit înainte de toate să asigure pe Român, că *banul lui nu va fi dat înzadar*, că conform legilor economice, se sprijină, sprijinind Statul pe el însuși. Că banii câștigați, dați cu inimă curată, vor reveni odată înapoi, asigurându-i fiecăruia astăzi-fericirea și prosperitatea de mâine.

Obolul său țării l'a dat fiecare. Fiecare dintre acei, în pieptul cărora bate o inimă românească. Dacă acolo în stepele Rusiei se duce o luptă crâncenă pentru triumful adevărului, aici în spatele frontului s'a dat o alta. S'a dat lupta cu egoismul în contra căruia a triumfat dragostea. Din dragoste dezinteresată au dăruit pe altarul patriei, cu toți, nu numai mult ci și din inimă. Inima largă a Românilor s'a deschis și mâna n'a șovăit să dea. Au dat pentru că simțeau că darul lor e mai mult decât ceva obișnuit.

Pentru că prin sângele vărsat și prin jertfa benevolă se va ctitori *România de mâine, România tuturor Românilor și numai a Komânilor.*

Prin sângele vărsat, poporul s'a înalțat pe sine. S'a înalțat pentru că un popor nu e mare prin întinderea teritoriului și mărimea populației ci prin bogăția calităților sufletești, prin sfărâmarea tuturor barierilor cari închid drumul spre marile năzuinți.

Și aceasta Români au priceput-o. Au subscris la împrumut, nu numai conștii de datoria lor, ci pentru că și prin acești bani, ei vor realizarea idealurile românești în zilele viforoase de mâine.

Părinții fiindu-mi funcționari și-au subscris izvorul lor de câștig, leafa. Pentru reîntregirea țării cinstite ei nu au ezitat o clipă să și dea banul lor atât de greu agonisit. Ei părinții și-au făcut datoria și făcându-și-o ne-au îndemnat să ne-o facem și pe a noastră. Poate pentru că jertfa noastră deși mai mică din punct de vedere material, are infinită valoare din punct de vedere spiritual. Copilul care dăruiește nu poate dărui decât cu inima curată. Banul pe care îl dăruiește e însăși obolul nevinovăției. Cel ce și va da viața mâine, cum și-o dau cei de pot front azi, și-a dăruit pentru marile împliniri naționale, sufletul.

Nu sunt numai ostașii români cei ce se bat azi la Nipru și mare. Cu ei e sufletul țării întregi. Sunt umbrele marilor voievozi și martiri sunt sufletele eroilor de mâine. Acolo pe linia de foc și sânge prin jertfa ostașilor totală și a noastră parțială se făuresc idealurile națiunii de mâine.

TRAIAN BIRĂESCU
elev cl. VII — șt. C. D. L.



Voiu veni din nou

Nu ți-am adus eri nici o floare,
Căci vânt de toamnă bate pe alei,
dar am vărsat pe crucea-ți înegrită
trei calde lacrimi, azi, din ochii mei.

Să-ți fie ele acum de amintire,
nimic mai mult nu-ți dăruiesc acum,
m'au despărțit de ce-aveam scump pe lume
m'au despărțit, s'o iau și eu, la drum.

M'oi duce să cerșesc de-acum pomană
Să vărs departe lacrămile mele,
Dar voiu veni din nou la primăvară
când vor ieși pe măguri viorele.

Și-ți voiu cânta ca pasărea din ramuri
povestea 'ndurerată de 'ncercări,
și voiu vărsa și lacrimi ca acuma
dar n'o să fie lacrimi de dureri.

Viorica Oțelia

Acorduri risipite

Lângă fereastra mea deschisă în noapte
Isvoarele durerii și-au adunat apele;
Luntrea docului îmi poartă
Iubirea, vâslaș istovit de trudă.

Cântă greerii pe strune de argint
Elegia nopților de toamnă.
Rând pe rând se furișează
Negre stafiile singurătății.
E întuneric... și din când în când
S'aude fâlfăitul gândului în zbor
Corbii tăcerii s'abat apoi asupra vieții,
Uitarea-și întinde aripile de fum.

VALENTIN DUNĂREANU Cluj — Timișoara

„DIN LUMEA TINEREASCA“

Pe marginea esserului cu acelaş nume al Dlui Anatole Chircev, extras din „Luceafărul“ Timișoara no. 8-9, 1938.

Dintre toate vârstele vieții unui om, vârsta adolescenței, cu tendințele ei spre frumos și bine, cu înălțările și sbuciumul ei, este vârsta cea mai rodnică din punct de vedere sufletesc. Cu toate acestea e inexplicabil, de-ar fi să judecăm toate după logica pară și rece de ce e totuși vârsta de care caută și a căutat mereu cei cari sunt în ea, să scape mai repede.

E vârsta cea mai rodnică... aici urmează însă un „dacă“ și un „când“ care deschide în urma lui un gol atât de întunecos și dureros, încât nu e de mirare că pustietatea lui îi face pe cei ce-l străbat să încerce să iasă cât mai iute din el, să-și demonstreze lor însuși că sunt oameni mari prin metoda „steapă“ de-a împrumuta tot ceea ce le pare fiindcă nu le înțeleg, a fi specific vârstei mai înaintate, un fel de demonstrație aprioristică a maturității lor — asta numai ca să nu pară adolescenți.

E vârsta în care se renasc întrebările, nu în forma în care le-am pus atunci când ne-am rotunjit privirea asupra lucrurilor ce ne înconjoară: „ce e asta?“, ci în forma pe care ne-o dictează prima întoarcere a privirii în interior în forma în care ne-o șoptește glasul cu o tremurare de-o nesimțită teamă în fața necunoscutului: „dece?“. E vârsta în care se conturează temperamentele, în care se zidesc caracterele, sau se fărâmițează sufletele. Și ca se poată plăsmui această formidabilă operă: lupta și apoi înstăpânirea unui suflet asupra vieții, e nevoie — și deaceia această vârstă e plină — de cele mai multe elemente de închegare: de înălțări, de tendințe spre ideal, de talente, de curaj de viață, dar și de fărâmițări, de ispite, de descurajare.

Oricât ne place mai târziu să spunem că am intrat în greutățile vieții, lupta cea mai grea o dăm în sbuciumul adolescenței, atunci când suntem mai dezarmați de prea descoperita bună credință, atunci când suntem mai cople-

și de neîncredere, de teamă de rău, teamă pe care căutăm s'o ascundem prin sfidare.

E vârsta în care avem nevoie de cel mai uepreocupat ajutor și cea mai neadormită veghe, și cu toate astea e singura vârstă de care aproape nu se mai ocupă nimeni: cei din ea, din cauză că se tem de singurătatea și necunoscutul ei, cei ce au ieșit din ea nu se mai întorc asupra ei, nu știu: din egoism? din teama de-a nu-și găsi în această întoarcere originea tuturor golurilor din suflet? Sau chiar dacă se întorc o fac numai pentru a tulbura apa tinereții altora, ca în turbureala această să-și pescuiască ei justificarea neputințelor lor de azi și de mai târziu, ori, mai trist, să-și măie la moara lor apa, acum încă ușor de mânuit, a deorientării inexperienței.

Iată de ce, după ce mi-a căzut întâmplător în mână eseul dlui A. Chircev (de ce astfel de preocupări trebuie să cadă, întâmplător în mâna tineretului) nu m'am putut stăpâni de-a nu-mi face mai mult decât o datorie din-a-i împrăștia lumina și altora.

N:ăș putea să precizez care a fost sentimentul care m'a copleșit primadată la lectura eseului dlui Chircev: faptul că totuși se găsesc și preocupări curate scrise despre și pentru adolescență — constatare mai mult gândită — sau însăși plăcerea frumuseții în sine a eseului, căci el conține calități de formă, o explicare simplă și aproape de firea lucrurilor a concluziilor atât de sănătoase, calități pe cari numai sub atributul de „frumos“ le pot îmbrăca.

Preocuparea eseului este difinită prin stabilirea rolului și a valorii reveriei în viața sufletească.

Dl A. C. pornește prin a extinde rolul reveriei la evoluția de epoci și popoare, pentru a face comparații mai evidente: de ex. epoca modernă și evul mediu. „Rolul reveriei — spune dsa — nu se limitează la un simplu act de prezență, ci determină radical atmosfera vieții interioare, îmbogățind-o și potențând-o la maximum“ (...) „Să ne gândim bunăoară la dragostea romantică a cavalerilor medievali și la aceia din zilele noastre, la așa zisa „dragoste modernă“, a cărei reprezentantă tipică este cea americană (...) Prima se mișcă sub auspiciile binefăcătoare ale

visului, *ale necesității de absolut* (sublinierea noastră), trezind anumite rezonanțe de natură metafizică a idealului, a tot ceace este mai spiritualizat. A doua este materialistă, prozaică; ea nu trezește nici o rezonanță efectivă mai alterată, mai îndepărtată de scopul imediat, iar *bogăția experienței interioare este cu mult sărăcită.*” s. n. (p. 2-3)

Am făcut sublinierile de mai sus, căci accentul asupra lor reiese din întreaga dezvoltare a eseului.

„Calitatea trăirilor“ omului modern „este mult inferioară acelorale ale omului romantic“ din cauză că omul modern caută să trăiască pe un plan „raționalizat“ până și sentimentele religioase, astfel încât — de cealaltă parte — „gama trăirilor“ (a omului romantic) este mult mai extinsă. Oricât am căuta să salvăm calitățile rațiunii, trebuie necondiționat să recunoaștem un lucru: rațiunea niciodată nu va putea da acea gamă de trăiri pe cari le dă o altă sferă a sufletului omenesc, împotriva căreia se ridică atât de dușmănos, deși fără succes raționaliștii zilelor noastre. Acea calitate a sufletului îl făcea pe omul primitiv să simtă în fața *zeității sale* *no inferiorare*, care înclinăm să credem, este mai superioară și mai bogată decât trăirea rațională a omului analist modern. Acea proprietate sufletească îl făcea pe omul romantic să simtă *Absolutul*, să vadă cu ochii sufletului întreg, iar nu numai cu ochii minții“. (...) „Omul modern tocmai prin aceasta se definește că doar „iz. la cunoștință“ de anumite probleme și numai de acelea care pot fi luminate de rațiune. *Ori una e să gândești o problemă și alta e s'o trăiești cu tot sufletul.* (s. n.)p. 4.

Aici mă opresc, căci vreau să pun accentul tocmai pe necesitatea trăirii din tot sufletul a problemei și laturei de viață ce te preocupă, lucru preconizat de dl Anatole Chircev nu numai prin cuvintele cât mai ales prin realizarea lui.

Una e să gândești, și alta e să trăiești cu tot sufletul o problemă, ori dl A. C. a trăit cu tot sufletul problema pe care și-a pus-o și e imposibil să n'o trăiești la fel cu tot sufletul când o citești — afară de cazul când ești cu totul străin de astfel de preocupări, lucru ce nu prea se potrivește tinereții. Așa încât e inutil, și e și greu să mai continui: urmărirea problemei naște dezvoltări: ecouri și efecte

ale trăirii proprii, cari îngreunează însă prea mult o recenzie, o prezentare, ce vrea să fie mai mult un îndemn și-o orientare spre o lectură deschizătoare de orizonturi și care precizează raporturi în preocupările tinereții ce se lasă stăpânită de ideal, lucru care ne face s'o recomandăm călduros.

Asta chiar de-ar fi să nu mai amintim judiciozitatea și seriozitatea aprofundării problemei de o pană care dovedește a nu fi străină de aceste preocupări psihologice, ilustrate prin dese și potrivite citate din adâncul psiholog și romancier L. Tolstoi: „Detsvo i junosti“.

GHEORGHE COSMA



Toamnă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Printre frunze ruginite
Se strecoară stropi de aur
Din a soarelui tezaur
Se țes raze măiestrite...

Codrul trist foșnește lin,
Văl de jale se întinde...
Câte-o frunză se desprinde
De pe-un ram răpus de chin.
Printre frunzele uscate,
Un gândac, tiptil, se ascunde
Gază lucitoare, unde,
Vieața-ți mică ți se zbate ?

Dulce susură izvorul
Ingânând povești uitate,
Intre creste 'ndepărtate
Unde rătăcește dorul...

Plânge 'n munte ciobănașul
Doina 'n picurări se zbate
Printre cetini aplecate
O șoptește izvorașul...

Vântul nebnatec saltă
Spulberând în cale-i norii...
Trec în stoluri mari cocorii
Către zarea 'ndepărtată...
Despletindu-și a lor plete
Le destramă 'ncetișor,
Intr'un cântecel ușor,
Norii strânși în albe cete...

Pic... pic... pic...
Stropii tainic mi-au vestit :
...Toamna... toamna a sosit...
...Pic pic... pic...

Nana

Imprumutul reîntregirii

Țara nu poate trăi fără ajutorul nostru. Pe când ostașii români își dau viața pentru apărarea țării, noi ce dăm? Trebuie să dăm și noi ceva, căci pentru reconstituirea orașelor, dărâmate și incendiate, trebuie mult material. Și țara n'are atâția bani ca să reconstituiască casele, bisericile și școlile incendiate de păgâni. Deci, dacă noi nu ne dăm viața pentru țară ca ostași, trebuie s'o ajutăm, dând fiecare cât poate.

Pe lângă că noi dăm bani pentru împrumutul reîntregirii, trebuie să facem propagandă. Propagandă putem face pe strada, în clasă și oriunde. Pe stradă vedem multe afișe care fac propagandă pentru împrumutul reîntregirii.

Subscriind, nu numai că ajutăm țara, dar facem o faptă măreață. Cine subscrie, capătă banii înapoi cu dobândă mult mai mare ca la orice bancă. Afară de asta se mai trage ca la loterie și se câștigă premii în valoare de mii de lei. Deci subscrieți toți tot ce puteți căci prin acest fapt, faceți un mare ajutor țării.

Oricine poate subscrie: puțin sau mult, cât poate. Familia mea a scris leafa pe o lună. Copiii! subscrieți cu toții la împrumutul reîntregirii. Nu vă lăsați duși de ispitele diavolului care vă îndeamnă să cheltuiți banii pe bomboane și pe alte nimicuri, ci gândiți-vă la patrie și subscrieți la împrumut.

Clasa noastră a scris 5000 Lei. Sumă mică, poate, dar dacă toate clasele ar da cel puțin atâta, dacă și-ar da micile lor economii, ce mare și puternică ar fi țara: țara care pentru noi copiii se reface și se reîntregește.

IOANOVICI AUREL C. D. L.
cl. II. b.



LA NOI

*E atâta de frumos la noi
Sunt munți frumoși, câmpii întinse
De cari nu se găsesc la noi
Streine, în aite țări sub cer cuprinse.*

*Să vii la noi în sat streine,
S'auzi tălânci ce se cobor
La adăpat, de pe coline,
Incet, în vale la isvor;*

*S'auzi concert de rândunele
Din zori de zi și până'n noapte,
Și ciripit pe păsărele
Ce te'nsoțește pân' la moarte*

*Să vezi tot grâul strâns în snopi
Și fânul frumos adunat;
S'auzi foșnind trunza din plop
De vânturi ușor scuturat.*

*Să ne vezi codrii cei frunzoși
Și multele flori din poene
Ce-s numa 'n țara mea cu Feți-Frumoși
Și mândre Cosinzene.*

*S'auzi din dulcele caval
Cum s'aprind cântece de dor
Ce trec apoi din deal în deal,
Când iese luna de sub nor,*

N. I. BREBENEI.



Pentru tine . . .

Mi-am făurit	Ți-am ridicat
Când aurit	Altar curat
Din viers de argint...	De ghiociei,
Cu el te alint...	Ca să mă iei,
In noaptea cea haină	Cu tine'n veșnicie
Țând luna-și pierde fața de	Și să mă porți prin alba
verbină	'mpărăție
In nourii cu gură de balaur.	A îngerilor cu aripi de puf.

NUNU
liceul militar

BCU Cluj / Cent. Bibliotecă / Library Cluj

Regele Munților

*Doineste lancu din fluerul de alun.
Iar doina ce o cântă din inimă-i se frânge,
Moșii-l privesc pe Rege și inima le plânge...
O! lancule mărite, tu ai murit nebun.*

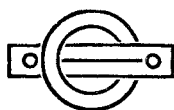
*De jalea ta plâng munții și brazii plâng cu toții,
De jale-ți plânge Crișul și plânge Arieșul,
In neșura eșernă te plânge biet băieșul,
Pe căi înștrăinate amarnic te plâng Moșii !*



*Doi brazi frumoși și chipeși îți străjuesc mormântul,
Iar tunurile tale și-acuma te păzesc ;
Moșii privesc spre ele și doina ți-o doinesc,
Te așteaptă Moșii — Rege — ca să le spui cuvântul.*

IONIȚĂ BUFTEA

L. Com. Tim.



Predoslovie

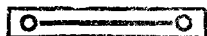
De m'o'nfrăți cu cerul veșnicia
In cântece m'or legăna cocorii
Și tot mai des m'o'nvălui pustia
Iar giulgiu, îmi vor trage norii.

Un sursur cristalin de apă
Mi-o fi și popă și litanii
In tihna somnului din urmă
Mi-or îngâna la cap un cânt ciobanii.

Va adormi c'o lacrimă pe geană
In coborîrea blândeii înserări
Visarea tristă ce mă cheamă
Flămând de viers să trec atâtea mări.

O cruce nouă în apus de lună.
Va înălța luceafărul hoinar
Și soarele împletind cunună
Va 'mbrățișa rapsodul solitar.

Nicolae Calin



Gânditoarea

In seară tăcere, pe cer o candelă.
Tăcută stai dusă în noaptea de vară
In haină de raze în păr cu beteală
Gândind, stai la ce? în tainica seară.

Sub ploaia de raze în cântul tăcerii
Văzduhul și cerul, safire, topaz,
Presară în suflet, împrăstie firii
Și'n bucelele tale dormind pe grumaz.

O mână pe tâmplă iar alta pe gene
Plecații tăi ochi cu palma-i ascunde
Și gândul tău zboară... o mână alene,
Se plimbă pe frunte dar... gândul ți-e unde?

In jurul tău flori, mireasmă de vară
Plutește'n grădină și'n verziu copaci,
Departe se-aude un cântec în seară
Și'un fluer s'aude... departe; tu taci.

Din lungile gene, țesut de mătăasă
Adii câte-odată pe ochii albaștri
Ușoare suspine din piept ți-se lasă
Îți tremură geana, pe cer tremur aștrii.

E noapte, prin stele, îl cați și-l petreci
Cu ochii pe cer, întrebi, multe de ele
Dar stelele tremură, când ochii ți-i pleci
Din gene îți pică furatele stele...

TEOFIL BARBURA

cl. VIII. lit. C. D. L. Cluj-Timișoara



Recunoștința

E besnă adâncă. În lagărul din mijlocul pădurii, jocul flăcărilor aruncă umbre fantastice spre desișul cunfundat în întuneric. Vreascurile pârâe și împrăștie jerbe de scânteii.

Deasupra lor, un berbec gras se pârjolește, răspândind în aer mirosuri ademenitoare.

Frigarea e învărtită de cel mai tânăr dintre haiduci, Marin Doinașul, iar ceilalți zece sunt așezați în jurul șefului, care le dă ordine pentru ziua următoare.

După ce îi privește pe toți în parte, cu sulițele asvârlite din ochii afundați sub sprâncenele stufoase, își drege de câteva ori glasul, apoi, mângâindu-și bărbia cu mâna-i aspră, începe.

— Copii, mâine prădăm pe Kir Iany Pazvantoglu..... Marin tresări... Frigarea rămase o clipă nemișcată. O clipă doar, apoi porni iar, deodată cu vorbele căpitanului:

— Și Pazvantoglu este un mare tiran al poporului. Beciurile sale sunt pline de bogăți adunate de pe spatele țăranilor.

Le vom lua și le vom împărții iar celor ce au trebuință de ele. Mergem pe lângă drumul de țară, peste câmpii, peate ne va mai cădea ceva în mână. Pe urmă ne despărțim și luăm casa din două părți. Știți ce întărită este, dar după ce suntem înăuntru, merge ușor. Restul îl cunoașteți voi... Cuțitul..... Când se împrăștie adunarea, berbecul era bine fript.

Își luă fiecare o ciosvârtă în mână și începură să mănânce cu poftă. O garafă cu vin, trecută din mână'n mână, deslegă limbele voinicilor. Glumele și amintirile curgeau gărlă.

Marin stătea de o parte, mâncând liniștit. Tovarășii îl agrăiră de câteva ori, apoi, văzându-l posomorât, îl lăsară în pace.

La sfârșitul mesii, tânărul cântă o doină de jale, care trezi în sufletele oțelite ale haiducilor, simțăminte mai omenești. Fiecare lăsase în satul său pe cineva drag, iar doina le răscolea aceste amintiri dureroase.

În ochii unora înfloriră boabe de lacrimi. Alții, oftară din băerile inimii, pe urmă toți se înveliră în păături și se culcară la rădăcinile copacilor.

Marin se oferă să rămână de strajă. Până adormiră ceilalți, el trebului pe lângă foc. Apoi, se adânci în gânduri.

Înainte cu câteva luni, într'o luptă cu poterașii, el căzuse prizonier. În drum spre Capitală, potera se oprise peste noapte la Pazvantoglu.

În timp ce arnăuții făceau chef, fata lui Kir Iany se strecurase până la prizonier. Acesta suferea de durerea rănilor și a rușinii.

Era băiat frumos. Desigur îl aștepta moartea. Fata se înduioșă de tinerețele sale. Viziunea ștreangului și a capului acela, căzut pe piept, o făcură să-și calce pe inimă și haiducul dispăru de sub nasul arnăuților beți, fugind cu cel mai repede cal din grajdurile grecului.

Acum, Marin vedea arzând casa aceea, tatăl fetei mort și fata într'o stare mai rea chiar decât moartea.

Oare nu era datoria lui ?..... Dar jurase..... Și totuși.....

Obosit de lupta ce se da în el, Marin adormi îndată ce fu schimbat în gardă.

* * *

Abea se pierdu în depărtare tropotul cailor cu haiducii cari plecau la prădăciune, când Marin, lăsat să păzească lagărul, încălecă pe fugarul său și o luă prin pădure, pe o potecă puțin umblată, pe unde putea ajunge repede la casa lui Pazvantoglu.

Se crăpa de ziuă când Marin, cu calul în spume, se opri în fața casei.

Cu multă greutate fu primit înăuntru, dezarmat și escortat de slugi.

Când află ce-l așteaptă, grecul își pierdu capul.

Fata și haiducul îl îmbrăcară în grabă și-l suiră în rădvanul cu cei mai buni telegari. Pe urmă, în desagii de pe alți cai, puseră câte bijuterii și lucruri de preț încăpură, apoi o porniră în galop spre cel mai apropiat adăpost la casa altui grec.

La poarta conacului, Marin, care însoțise pe fugar, își luă rămas bun dela salvatoarea și salvata lui. Cu toate rugămintțile de a se feri de urgia tovarășilor înșelați, haiducul pleacă înapoi.

El jurase și călcase jurământul. Trebuia să și ia pe-deapsa pe care o aștepta zâmbind.

* * *

Peste două zile, grecul, cu o poteră numeroasă, se întoarse acasă. Găsi conacul ars până'n temelii, iar în mijlocul curții, zăcea Marin, cu pieptul străpuns de unsprezece hangere.

BENA I. MIRCEA
cl. IV. b. C. D. L. Cluj-Timișoara



Despărțire

BCU Cluj, Central University Library Cluj

Ca visurile mele 'nsângerate
Pornit-am să culeg zâmbirea ei;
Dar plâng în mine corzi nemângâiate,
Speranța mi se frânge în scânteii.

Ființa lor firavă și micuță
O clipă doar și-asvârle licărirea
Și mor; Cu ele și urma de speranță
Iși află 'ngroapa neagră săvârșirea

Pribeag, pornesc spre apa mângâierii
Să dau de ea, să-mi răcoresc ființa...
Zadarnic caut ceasul învierii,
Ursita scrisa'n carte: suferința!

AUREL GHENDER elev
Oradea-Beiuș



Furtună de vară

Corăbii fără pânze, a fânului povară
 O duc pe marea' ntinsă de grâu, în galben val,
 Și zumzetul de găze părea un madrigal
 În liniște apropierii furtunilor de
 vară.

Sunt ultimele care, ce merg în fapt de seară
 Brăzdând lanul cel galben, spre casă'n pas grăbit.
 Alunecă, se frânge, dispăre spre zenit
 O fășie de lumină, un fulger alb de
 vară.

Tăcerea stăpânește, liliicii nu mai zboară
 Și zumzetul de găze acum, a'ncremenit
 Căci urletul de moarte al pomului trăsnit
 Sfășie cerul negru, al nopților de
 vară.

Privind cu infiorare la freamătul de-afară
 Făcându-și cruce'n grabă, bătrânul clopotar,
 S'avântă'n ploaia caldă cu fulgerul drept far
 Și sunetul de clopot împrăstie nori de
 vară.

Tăcerea peste totul este stăpână iară,
 Doar picuri de pe case se prăvălesc arar,
 Și'n timp ce totul doarme, pe boltă c'un amnar
 Oglinda nopții luna, aprinde-un cer de
 vară.

LUȚĂ BRĂDĂȚEANU



Lui P. B. care „atacă“ articolul
 „culmi și abise“ a lui Gh. B.

Articolul e acum complet,
 Căci dacă o „culme“ a atins,
 Mai lipsea doar epigrama-ți
 Să dea ideea de „abis“...

ghc.

Toamna

Toamna a sosit...!

Azi noapte am auzit, prin somnu-mi neliniștit, strigătele ascuțite ale găștelor sălbatice gonite din nord de cri-vățul înghețat.

Azi dimineață am alergat să salut, ca în fiecare dimineață, rândunica ce locuia sub strașina noastră, mica mea rândunică,... dar cuibul era gol...

Am plecat la școală, cu inima strânsă, cu umerii încovoiați sub tăcuta și nevăzuta greutate a negurii dese ce vătua orașul.

Pașii îmi foșneau ușor în frunzele uscate ce cădeau : confeti pe cari le pieptăna vântul din părul arborilor, după feeria de bal al soarelui, din vara și primăvara ce-au trecut...

O lacrimă de regret îmi picură pe mână...

...Ascult plânsul trist pe care-l cântă natura pe lungi fire de ploaie, cu degete umede, înfiorându-mă de frig, de tristețe, de singurătate care mă face să mă strâng, instinctiv lângă cântecul pe care începe să-l îngâne flacărele do-moale ale focului din cămin...

Toamna a sosit!...

Viorel.

Toamna

Azi dimineață am așteptat în zadar soarele care mă trezea în fiecare dimineață cu o rază jucăușe ce-mi mângâia fața, părul împrăștiat pe perină, și mă silea să deschid ochii : la lucru, la școală !...

Azi dimineață vântul mi-a aruncat o mână de frunze uscate prin fereastra deschisă ; azi dimineață lumina mi-a părut așa de săracă, cerul mi-a părut așa de întunecat, plin de nouri vineții... și am simțit, mirată, o lacrimă rece pe mână...

Azi dimineață o venit toamna...

Viorica.

Ruga bătrânului

Nu mai s'adună vise
Când apele îmi urlă
Și râd nebuni în turlă
Cu gurile închise.

Părinte, tu mă ceartă...
Sunt mic, mai mic ca tine
Potecile-mi sunt pline!
Părinte, tu mă iartă!

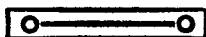
Minunile din ceruri
Topescu-mi ochiul Doamne...
Și serile de toamnă
Răsuflă greu de geruri.

Și poate gerul este
Copilul tău, Prea Sfinte,...
Și'n ochiul lui fierbinte
S'adun povești pe creste.

Sunt mic, mai mic ca tine,
Potecile-mi sunt pline.

Căruntu-mi păr argint-e...
Eu râd și plâng și zac.
Învăță-mă să tac
Eternule Părinte.

CIOROIANU-PAI
VII. Șc. Normală



BCU Cluj / Central University Library Cluj

SCRISOARE...

*Dragă mamă-ti scriu acuma
De aici din depărtare
Ca să-ți mângâi suferința
Ce a fost așa de mare.*

*Am plecat, tu știi prea bine,
Intr'o zi de vară mamă
Și de-atuncia amintirea
Casei părintești mă chiamă.*

*Și din satu'n care-odată
Am trăit în tericire
Am plecat căci așa fost-a
Trista vremii împlinire.*

*Și acum hoinăresc prin țară
Depărtat de satul meu.
N'am pe-aicea dragă mamă
Decât frați și Dumnezeu*

*Să vă mângâiați cu soarta
Ce-a fost crudă pentru noi
Și să credeți zi și noapte
Că vom merge înapoi.*

*Că vom coborî odată
Dinspre munții în jos la vale
Și nu mai va ti atuncia
Pentru noi prăpăd și jale...*

OVIDIU ROMAN
cl. VIII. Oradea-Beiuș

Despărțire

runduri pentru tine

M'ai părăsit fără să-mi spui
Uitând cu totul mila,
Și n'ai spus poate nimănui
Că numai tu porți vina.

Iar despărțindu-te de mine
Făr'un cuvânt măcar ușor,
Ai dus iubirea mea cu tine
Și dorul tuturor...

Tu ai uitat că ne-am iubit
Odinioară ca'n povești,
Cu toate că m'ai părăsit
„De-ai ști tu, cât de dragă-mi ești!”

Sandu Balmoșan

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Seară

Noaptea 'ncet se lasă
Acoperind totul,
Eu stau trist în casă
In sobă arde focul.

Afară-i vânt și-i rece
Și nimeni nu-i pe strdă,
Iar vremea care trece
Mă face să-i cad pradă...

Și-adorm ușor în fine
Rătăcitor departe...
Iar gându-mi tot la tine
Exprimă blânde șoaapte...

Sandu Balmoșan

Trec anii...

*Trec anii plin de vijelii și uragane,
Trec pe zări ce se vor uita,
Trec ducând cu ei... vieți de jale,
Ce'n mormânturi se vor îngropa.*

*Trec anii... și'n drumul lor,
Smulg destine'nfloritoare,
Și seceră moartea de zor,
In suflete amăgitoare.*

*Și când... în anii nesfârșiți...
Când trupul îți va fi pământ,
Te mai gândești... cu ochii tăi fințiți
Spre ani ce-au trecut.*

*Trec anii... trec mereu...
Se starmă a timpurilor spadă,
Nu va rămâne decât Dumnezeu,
In a trecutului nemuritoare salbă.*

I. D. P.
normalist - Timișoara



Baronesei „Amurgului“

— noul talent descoperit —

*Cu vâjiit de copii amurgul se lăsă
Cenușa din vetre asupra-ți apasă.
Te pierzi în revistă, ca râma pe drumuri
Și'n capu-ți amurguri, oceane și fumuri.*

CRIȘANITU
L. M. V.

PRIBEAGUL

Pribeag,
părăsind tot ce-aveam drag
m'am înfrăţit cu drumul
şi tot avutul
mi-l cuprinde o desagă.

Eu, ţară
avut-am peste munţii'n ceaţă
şi-o ştie aceasta nu numai calea.
Eu viu de undeva
dar — unde plec?

Cutreer astăzi
odată cunoscute străzi,
dar azi nimeni nu mă'ntreabă,
ce gând mă poartă,
ce doruri, ascund în suflet.

Drumul,
pe care pornit-am, destinul
oare aşezat-a popasuri
şi câte ceasuri
de odihnă-ţi oferă fiecare?

Din drum oprit
astfel pribeagul s'a 'ntrebat şi-a şovăit
să mai continue calea...
Dar... care e zarea
spre care fără nedejdi pornise?

...Şi atâtea dureri
a strâns în nouăsprezece primăveri,
că sufletui-i nu mai poate
altele cuprinde
Şi atâtea a adusu-i a şi această primavară...

E tânăr
 și anii-i par atât de mulți la număr
 și el nu cunoaște bucuriile vieții...
 Drumetii
 poartă'n suflet ne 'npărtășite dureri...

Viața
 atăta-i e... Il îmbie la drum dimineața
 și la popas îl cheamă seara,
 dacă-i lungă ziua
 sau e scurtă, dacă-i flămând, ori e sătul...

— Ultimul popas
 cât e de lung? Il măsoară ceas?
 Și... dacă se'nfrățește cu moartea,
 aș vrea
 aproape să fie. Dacă-i așa, știu unde merg.

— Somnul,
 — de popas înfrățit cu moartea — ultimul,
 de ce-i, dacă-i departe de drum?
 L'aș vrea acum!
 Dar... visurile mele?...

ISEIN IGOR
 șc. Normală Timișoara

Visurile

Ce-s visurile? mândre și frumoase păsărele,
 Cu penele de aur sunt păsărelele acele
 Ce'nconjoară pământul când nopțile-s albastre,
 Și vin să-și facă cuibul în sufletele noastre.

Acolo stau și cântă ca'ntr'o grădină
 Apoi le-ajunge dorul de țara lor străină
 Și una câte una întinde-aripa-i mititică
 Atunci când pleacă ele, și cuibul lor se strică

POP ANDREI
 cl. III. A. C. D. Loga

SONET

Românilor din Timoc

*Român ce ieri 'n Dacia-Aureliană
Doineai la oi... Române din Timoc,
Mai cânți și azi din fluierul de soc
Căci ești născut din mamă năzdrăvană.*

*Dușmanii foc ți-au dat și n'ai perit în toc;
Au vrut să-ți schimbe limba să-ți dea alta vicleană;
Au vrut să-ți fure portul de Făt și Cosânzeană,
Tu ai răzbit cu toate... dar n'ai avut noroc,*

*— Piept de granit am fost și vom mai fi,
Căci din granit suntem, popor din popor Dac,
Ne place vitejia, morții 'n război ne plac.*

*Săraci suntem, dar dăm la cel sărac
Dăm cerșitorilor pentru-ai noștri morți colac,
Dar graiul nu-l vom da, pōtop de va veni!*

IONIȚĂ BUȚEA
Lic. Com. Timișoara



Revenire

Am strâns din depărtarea zării
Noianul nesfârșitelor cântări
Ce-au înecat în apele uitării
Melancolia unei rechemări.

Le-am renăscut în desveliri de văluri
Din amintiri în care mi-s'au strâns,
Le-am adunat în risipiri de țeluri,
Le-am regăsit durerea și le-am plâns.

PAUL BEJENARU
liceul militar

Răvaș pentru tine

*Ași vrea să-ți scriu în zbor câteva rânduri,
Safire așternute 'n vers;
S'opresc din drum al visurilor mers,
Din dulci priviri să-mi plămădesc iar gânduri.*

*Să încrustez în inima-mi senină,
Retrenul unui cântec drag;
Să prind din zbor al clipelor șireag,
Frânturi de vers, iubire și lumină.*

*S'ascult povestea trunzii ce adie,
In ritmul lui al unui cânt;
Ca 'ntr'un târziu, pe aripe de vânt,
Să piară 'ncet, frânturi de melodie.*

DORIN FULEA
Student

BCU Cluj / Central Library Cluj



Sentru tine cânt

*Am rămas pe lume singur
Toți m'au părăsit,
Numai vântul de adie
Coarda lirei îmi învie,
Pentru tine cânt.*

*Te ai oprit numai odată
Când m'ai auzit
Și acum trimiți la tine
Cântul meu, nu știu de vine
Pe aripi de vânt*

*Margărite mă 'npresoară
Le 'mpletesc iarăși în vis,
In speranțe am închis*

*Vieața mea în zări hoinară,
Dorul meu în flăcări stins.*

*Trubadurul vecerniei
Am jertfit pe rugul stânt,
Dus de valul melodiei,
Bat la poarta veșniciei.
Pentru tine cânt.*

*Ruga mea la cer fierbinte
O înalț mereu,*

*Se coboară neagră noapte
Am rămas așa de singuri
Eu și Dumnezeu.*

N. CĂLINESCU elev Lic. Milit. M. V. Timișoara

Murmur de ape...

...pentru toți... și pentru nimeni...

*Pribeagule suflet ce ți tremuri cântarea
In noaptea 'nstelată, de taine plină,
Ascultă 'n tăcere o șoaptă lină
Un murmur ce-ți leagăn 'alene visarea.*

*Privește spre apă ce 'n șopot se zbate
Și ramuri spre unda-i se pleacă ușor,
Se 'ngână povești cu-al vântului zbor
Din peșteri de munte, mereu picurate...*

*Se sbuciumă tainic în clocot ascuns...
Și pare că glasuri din val se ridică;
Iar colțuri de stâncă șuvoaie despică,
Ce 'nvolbură 'n ele adânc nepătruns*

*Lucește vremelnic a lunii sclipire
Când lin se 'ntioară oglinda de ape,
Și murmurul dulce îți cântă aproape...
Hoinarule suflet ce cauți tericire!...*

*Auzi de departe un șopot de dor ?
E doina de veacuri ce jalnic suspină,
Iar apele-o poartă spre zarea senină
Mângăind inimi ce 'n vise mor...*

*Tu... suflet ce 'n ape găsești alinare
Invață-le cântul, ascultă-le glasul...
Pribeag mereu... călăuzește-ți pasul
Pe drumul... cel făr'de hotare...*

NANA

Lic. Carmen Sylva



Când se scutur . . .

Când se scutur toamna frunze,
Poleind scurte alei
Vântul soarbe răsufierea,
Unei nopți fără de tei.

Când s'alină gânduri calde,
Pătîmind în sinea lor
Se cutremur inimi multe,
De iubire și de dor.

Când s'alină toată mintea,
Să deslege un viitor
Se trezește tot iubirea,
Cer albastru fără nor.

Când se'mbată clipa zilei
De noroc și fericire,
Plâng de-oparte doi ochi negri
Retrăind a sa iubire.

Când privești departe'n tine
Gândul sfânt ce-l porți acum,
Vei uita iubirea caldă,
Negăsindu-ți calea'n drum ?

LUCI LUCIAN
Liceul Militar



Lui Nunu
pentru pseudonimul său...

Ca să nu fie cunoscut
Poetul are pseudonim.
Eu cred că-i ajungea talentul
Ca să rămână anonim.

PAUL BEJENARU

Epigrame

Lui L. B.

la poezia „Zefir“ publicată
în această revistă.

„Zefirul“ tău, îmi ierți cinismul,
Cu toată trista-i panoramă,
M'a sguudit în bucuria
Unui subiect de epigramă.

Lui R. D. I.

autorul mai multor
poezi patriotice.

Cu versul tău ești peste tot
Văzut ca mare patriot.
Nici unde însă — o regret —
Nu ești văzut și ca... poet...

Uncei poete
pentru talentul ei

Nu vreau să te jignesc, poeto,
Cu-o consolare prefăcută
Căci... știi... e mare încercarea
Să ai o muză... surdo-mută...

PAUL BEJENARU

Domnule Redactor,

Una din bucuriile pe care le-am întâmpinat odată cu începerea anului școlar, este și apropiata reapariție a revistei „Țara visurilor noastre“ care ne oferă întotdeauna o lectură literară, plăcută și instructivă. Căci această revistă este într'adevăr cea mai bună din țară dintre toate revistele de acest gen, satisfăcând gustul literar al tuturor, și mai ales al elevilor.

Desigur că paralel cu o revistă literară pentru elevi ar trebui să se editeze și una științifică pentru a satisface gustul lor științific. Dar din nenorocire o revistă asemănătoare nu există în Timișoara și nici într'o altă parte a țării.

Deaceea noi. câțiva elevi din clasa IV-A a liceului C. D. Loga, ne adresăm Dvoastre, ca să faceți ceva în cauza noastră.

E posibil că ne adresăm într'un loc necompetent în această chestiune, dar revista „Țara visurilor noastre“ ne-a plăcut așa de mult, încât credem că facem cel mai bine adresându-ne D-voastre, ca unui cunoscător al problemelor de acest fel.

Cererea noastră exprimată mai precis, ar fi aceea de a introduce în corpul revistei o mică rubrică științifică, sau ceva de felul acesta.

Astfel revista „Țara Visurilor Noastre“ ar atinge un grad mai înalt de dezvoltare impunându-se tuturor elevilor.

Redactarea acestei părți nu ar avea prea mari greutăți, căci cu concursul Dlor Profesori de științe și al elevilor, ați putea da în mâna noastră pe lângă lecturi literare, atât de plăcute și lecturi științifice frumoase și de o mare valoare instructivă.

În speranța că cererea noastră va avea o rezoluțiune favorabilă rămânem respectuoși Domniei Voastre.

Semnați 26 de elevi ai cl. IV. a L. Loga

Răspunsul Redacției

— „Țara visurilor noastre“ privește cu dragoste toată efortarea sinceră, gândită, îngrijită și trudită a sufletelor, pentru cari s'a născut, pentru grija și păstrarea și desăvârșirea spre binele lor și a țării — a generației tinere. Tot ce e publicabil, chiar și de natură științifică, tot ce poate preocupa un suflet plin de dragoste față de frumos, adevăr și bine și e scris ca să poată fi gustat de mulțimea cetitorilor dornici de același sentimente, — e bine și cu simpatie primit.

* * *

Pretenii colaboratori ai revistei noastre să ne ierte, dacă n'am publicat tot ce e publicabil — am fi nevoiți să aparem în 100 de pagini lunar — ; rând pe rând toate, și sunt multe, bune, se vor publica, afară de cele pe care, peste voința noastră, nu le putem.



Redacția